

— Ами и нашиъ Григоръ ли — попита старецътъ Балкански — стои въ такива изписани и наредени стаи?
— Разбира се!.. Даже и по-хубави!

Въжливиятъ Балкански изпрати стареца до стълбата, помоли го да ги обиколи, пакъ — сега поне вече знае канцеларията — и кога си тръгне за Бойково, да се обади, за да прати нѣщо.

Най-послѣ, гърнето съ сладко и писмото намѣриха притежателя си.

Догдѣ излѣзе изъ министерството, дѣдо Генко се пакъ обърка изъ стълби и коридори. Той не пропусна да не надникне въ всѣка врата и прозорецъ — да разгледа добрѣ чиновниците. На долния етажъ погрѣшно блъсна едни врата и се шумно втурна въ една стая, къмъ двора, дѣто стоеха ревизоритѣ, но като зърна главитѣ, които стрѣснато се издигнаха и го строго изгледаха, — той бързо избѣгна посраменъ. Продума нѣщо, ама и той самъ не разбра, що.

Най-послѣ дѣдо Генко благополучно излѣзе изъ Критския лабиринтъ на — Цариградската улица. Отдѣхна си. Първата му работа бѣше да изгледа отвѣнъ министерството и да прѣброи етажитѣ му. — Сега изникна нова мъжнотия: старецътъ не помнѣше, отгорѣ ли бѣ дошълъ или отдолѣ; но тая прѣчка се махна: той тръгна на посока — кѣдѣто го изведе цѣтътъ. Дълго врѣме обикаля двореца и градската градина, влѣзе тукъ, скита се и се любува на цвѣтя и дървета.

Като се връщаше, дѣдо Генко купи на внучето сладки колачета, дойде вкъщи и веселъ му ги даде.

Дѣтето ги загриза охотно. Въ сѣщия мигъ влѣзе въ стаята Бойковска, видѣ колачетата, зе ги отъ рѣцѣтъ му и навѣсено заговори на свекъра:

— Моля ви убѣдително, недѣйте дава на дѣтето ми такива нѣща. То не е за него — кораво е и мръсно; кой знае, кой го е правилъ и съ какви рѣцѣ!.. То не е селско дѣте! Туй то не обича! Ще си омаца рѣцѣ и дрехи. Ще го заболи стомахъ, ще го хване диарея... Тогава, какво ще го правя?!.. Едвамъ се е пооправило дѣтето!.. Азъ му зимамъ отъ сладкарницата меки пандишпанчета и отъ хубавитѣ шекерчета съ шоколато!..